

Άγιος Φρουμέντιος: Ο φωτιστής των Αιθιοπών

/ [Βίοι Αγίων](#)

Αναρίθμητα είναι τα πνευματικά αστέρια, που σελαγίζουν στο νοητό στερέωμα της Εκκλησίας και με την λάμψη τους καταυγάζουν της οικουμένης τα πέρατα. Αμέτρητο παραμένει το πλήθος των αγίων, που σαν άλλα μυροβόλα άνθη μεθούν με το άρωμα και την μοσκοβολιά τους, δηλαδή με τον βίο και την πολιτεία τους, αλλά και με τον θεόπνευστο λόγο τους “των φιλοχρίστων τας διανοίας”. Πολλοί όμως από αυτούς τους αγίους μας είναι εντελώς άγνωστοι, παρά το ότι προσέφεραν πολλά στην κοινωνία με την φωτισμένη προσωπικότητά τους. Σαν οδοδείκτες φάροι χάραξαν σωστή κατεύθυνση και πορεία και οδήγησαν στον φωτισμό και την σωτηρία αμέτρητες ψυχές δια μέσου των αιώνων. Στην κατηγορία αυτή ανήκει και ο όσιος του οποίου την θεάρεστη βιοτή εξιστορούμε.

Ο Φρουμέντιος γεννήθηκε στην Τύρο τον 4ο μ.Χ. αιώνα. Σε νεαρή ηλικία επισκέφθηκε με τον δάσκαλο και τον αδελφό του τις Ινδίες. Στην επιστροφή το πλοίο τους ναυάγησε και όταν διασώθηκαν στην ξηρά, αιχμαλωτίστηκαν από ληστές. Τον δάσκαλό τους τον σκότωσαν. Τα δυο αδέλφια δεν πωλήθηκαν, όπως άλλοι, αλλά από θεία οικονομία δωρήθηκαν στον βασιλέα, ο οποίος εκτιμώντας τα πολλά τους χαρίσματα, τους έκανε συνεργάτες του και τους διώρισε επιμελητές και οικονόμους. Τελικά, αφού παρέμειναν στην Ινδία (σημείωση: δηλαδή την Αιθιοπία, που τότε την έλεγαν και αυτήν Ινδία) για αρκετά χρόνια, αφέθηκαν ελεύθεροι να επιστρέψουν στην πατρίδα τους. Ο Φρουμέντιος όμως, αντίθετα από τον αδελφό του, δεν μετέβη στην ιδιαίτερή τους πατρίδα, αλλά στην Αλεξάνδρεια για να συναντήσει τον Πατριάρχη, που εκείνη την εποχή δεν ήταν άλλος από τον μέγαν Αθανάσιο. Του μίλησε για την περιπέτειά του στην Ινδία, καθώς και για την

δίψα των ανθρώπων να κατηχηθούν στην πίστη του Χριστού και να βαπτισθούν και τον παρακάλεσε να στείλη εκεί κάποιον Ιεραπόστολο. Ο μέγας Αθανάσιος του δήλωσε απερίφραστα ότι δεν θεωρεί κανέναν πιο κατάλληλο για το έργο αυτό από αυτόν τον ίδιο. Χωρίς χρονοτριβή, τον χειροτονεί και τον αποστέλλει στην Ινδία ως Αρχιεπίσκοπο. Ο ιερός συναξαριστής σημειώνει ότι εργάσθηκε με απaráμιλλο ζήλο και οδήγησε πολλά λογικά πρόβατα στην πνευματική μάνδρα του Χριστού, την Εκκλησία.

Η προσωπικότητα, το έργο και η οσία βιοτή του αγίου μας δίνουν την αφορμή να διατυπώσουμε κάποιες παρατηρήσεις.

Πρώτον. Από όσα συμβαίνουν στην ζωή μας τίποτα δεν είναι τυχαίο. Ο Θεός είναι εκείνος που κατευθύνει την ιστορία, αλλά και την ζωή του καθενός από εμάς, χωρίς όμως να παραβιάζει την ελευθερία μας. Το φαινομενικά ατυχές γεγονός του ναυαγίου και της αιχμαλωσίας του αγίου έγινε αφορμή για την έναρξη ενός σοβαρού ιεραποστολικού έργου σε μια μεγάλη χώρα, όπως είναι η Ινδία. Μια ατυχία, ένα δυστύχημα έγινε αιτία του ευαγγελισμού και της σωτηρίας πολλών ανθρώπων. Ο Θεός γνωρίζει και από το πικρό να βγάξει γλυκύ. Οι αναποδιές και αποτυχίες, αν δείξουμε υπομονή, μπορεί να αποδειχθούν για μας οι μεγαλύτερες ευλογίες.

Δεύτερον. Κάθε έργο μέσα στην Εκκλησία πρέπει να γίνεται με την άδεια και την σύμφωνη γνώμη του Επισκόπου. Ό,τι γίνεται χωρίς την ευλογία του δεν ευλογείται και από τον Θεό και δεν μπορεί να έχει αίσιο τέλος και αγαθά αποτελέσματα. Στην όλη συμπεριφορά του Φρουμεντίου διακρίνει κανείς μια δυναμική προσωπικότητα με ένθεο ζήλο, αγάπη για τον Θεό και τον άνθρωπο, αλλά και εκκλησιαστικό φρόνημα. Δεν αρχίζει από μόνος του το έργο της ιεραποστολής. Συναντά τον Ποιμενάρχη της περιοχής, υπακούει σε αυτόν και ξεκινά με την ευχή και την ευλογία του.

Τρίτον. Αναλαμβάνει το ιεραποστολικό έργο, αφού πρώτα χειροτονείται. Δεν αποστέλλεται ως λαϊκός, αλλά ως Αρχιερέυς. Και οι λαϊκοί έχουν την θέση και την διακονία τους στην Εκκλησία, αλλά δεν νοείται Εκκλησία χωρίς τον Επίσκοπο. Άλλωστε το έργο της διδασκαλίας και της κατηχήσεως είναι του Επισκόπου. Δεν μπορεί κανείς να κατηχή και να διδάσκη, αν δεν έχει την ευλογία του οικείου Μητροπολίτου. Το κηρυκτικό και ιεραποστολικό έργο δεν μπορεί να γίνεται αυθαίρετα και από οιονδήποτε και μάλιστα σε οποιοδήποτε χώρο και σε κάθε άνθρωπο χωρίς διάκριση, διότι μπορεί να φέρη το εντελώς αντίθετο αποτέλεσμα από το επιθυμητό. Η ιεραποστολή πρέπει να γίνεται κυρίως με την προσευχή και το παράδειγμα. Αξιοσημείωτα είναι τα όσα λέγει για το ιεραποστολικό έργο ο άγιος Σεραφείμ του Σαρώφ: “Δεν πρέπει να ανοίγη κανείς στους άλλους την καρδιά του

χωρίς να υπάρχει ανάγκη. Ανάμεσα σε χίλιους θα υπάρχει ίσως μόνον ένας που θα είναι ικανός να μπή μέσα στο μυστήριό της. Με έναν ψυχικό άνθρωπο πρέπει να μιλά κανείς για ανθρώπινα πράγματα. Δεν πρέπει να συζητά κανείς πνευματικά θέματα με ανθρώπους που δεν τους ενδιαφέρουν, αλλά να θυμάται τα λόγια του Κυρίου: “μη δώτε το άγιον τοις κυσί μηδέ βάλητε τους μαργαρίτας υμών έμπροσθεν των χοίρων, μήποτε καταπατήσωσιν αυτούς τοις ποσίν αυτών και στραφέντες ρήξωσιν υμάς” (Ματθ. 7,6). Η ιεραποστολή μπορεί να κάνει περισσότερο κακό παρά καλό, όταν γίνεται απερίσκεπτα και από οιονδήποτε. Αντίθετα η ιεραποστολή που γίνεται με την προσευχή, με την ένταση της εσωτερικής ζωής και το παράδειγμα είναι η μόνη πραγματικά που έχει αξία” (άγ. Σεραφείμ, έκδ. Τήνος, σελ. 92).

Είθε να αποκτήσουμε ορθόδοξο ιεραποστολικό φρόνημα με τις πρεσβείες του αγίου Φρουμεντίου.

Πρωτ. π. Γεώργιος Παπαβαρνάβα